

IN MEMORIAM BR. PAUL MARX

Paul is geboren in Hasselt (België) op 25 juni 1931.

Op 15 augustus deed hij in 1951 zijn professe in de FIC

Hij overleed op 23 mei 2022 in het WZC De Beyart in Maastricht

We zijn er van overtuigd dat Paul Marx, die we vanmiddag met veel respect uitgeleide doen, géén familielid is geweest van zijn naamgenoot Karl.

Paul bracht geen strijdbare menigte van mensen op de been en veroorzaakte geen revoluties.

In tegendeel: hij was de meest onopvallende medebroeder in ons midden.

Het spreekwoord zegt, dat eenvoud het kenmerk van het ware is.

Deze woorden zijn kenmerkend voor zijn leven onder ons. Hij was een trouwe man, die zijn werk in stilte verrichtte, een man waarover we in het evangelie van Matteüs zojuist hoorden. Altijd bereid om klaar te staan om te helpen en daar verder geen woorden over

vuilmaakte: of er nu veel vuil wasgoed verwerkt moest worden, of de kamers die hij moest poetsen er onverzorgd uitzagen als hij binnen kwam, of de berg afwas van 125 huisgenoten niet te overzien was ... Paul deed zijn werk met grote plichtsbetrachting en had daar ook veel voldoening van.

Dat wil niet zeggen dat zijn leven op rolletjes verliep. Al op jeugdige leeftijd werd vastgesteld dat hij de ziekte van Crohn had. Dat betekende dat zijn darmen zijn voedsel maar heel langzaam opnamen. Uit zelfbehoud moest hij daardoor steeds heel langzaam eten. Tijdens zijn opleiding en vorming tot religieus in het noviciaat, moest hij veel verwijten zien te verwerken van de toenmalige novicemeester. Vaak moest hij 'als straf' zijn nog half volle bord in een verlaten refter helemaal leegeten.

Deze bejegening en opdracht, moeten voor Paul pijnlijk zijn geweest. Ze vormden hem wellicht méér tot edel mens, dan de wijze woorden van de onderrichtingen...

De vruchten ervan konden de medebroeders en collega's op de werkvloer duidelijk opmerken: Paul was een man die zijn goede humeur steeds bewaarde, en heel geestige opmerkingen kon maken, zijn kruis dragend.

Aan het begin van zijn vorming moest hij zijn kloosternaam kiezen. Toen de novicemeester hem vroeg welke heilige hij als roepnaam wilde, wist Paul er geen naar voren te brengen. Daarop pakte zijn geestelijke leidsman een kistje met kaartjes van heiligen en trok er een uit. 'Diomedes' zei hij. 'Zo ga je voortaan heten.' Paul knikte welwillend. Toen hij na het gesprek buiten de deur stond, was hij zijn nieuwe naam vergeten. Hij klopte op de deur van de kamer en vroeg bedeesd: 'Broeder novicemeester, hoe heet ik ook al weer ?!'

'Eenvoudigen van hart biedt de Heer Zijn bescherming.

De Heer strekt zijn liefdevolle hand over hen uit.

Hij droogt hun tranen en steunt je voeten',
hoorden we zojuist in de lezing van Psalm 116.

Wie nu denkt, dat we met een domme, onontwikkelde medemens te doen hadden, heeft het totaal mis. Paul las regelmatig geestelijke lectuur, waarbij het boek van Guardini 'De Heer' zijn lievelingsliteratuur was.

Paul genoot van zijn vrije tijd. Hij trok de natuur in en maakte van het landschap waarin hij wandelde schetsjes. Die werkte hij later thuis in een aantal schetsboeken uit. Deze getuigden van goede smaak en fijn gevoeligheid.

Bij zijn werk toonde hij zich een inschikkelijk mens. Samen met broeder Resignatus Dinjens verwerkte hij lange tijd de afwas van de 125 huisgenoten. Ze waren twee maatjes, die het goed met elkaar konden vinden. Wanneer je een gesprekje had met het leken-personeel, hoorde je steeds dat ze in Paul een geweldige collega hadden. Kom er eens om !

Een jaar of wat geleden kreeg hij het verzoek om van kamer in de woonflat te veranderen. Op de derde verdieping was de kamer van Ans van der Geest vrij gekomen. Hem werd gevraagd te verhuizen. Deze verplaatsing kon in een ommezien worden gerealiseerd, want hij had een minimaal aantal spullen die hij bezat. Een kloostercel gelijk. 'Eenvoud is het kenmerk van het ware'.

Als lid van zijn gemeenschappen was hij een aangenaam mens. Hij kon zeer prettig uit de hoek komen in gesprekken en was ook daar steeds behulpzaam en inschikkelijk.

In een maatschappij van 'hebben, halen en houden' was Paul voor velen een voorbeeld van trouw, eenvoud en oprechte armoede-beleving. Daarin was hij een uniek mens.

Paul mag nu genieten, zo geloven we oprecht, van de eeuwige vrede en rust. *'Goede en trouwe dienstknecht, voorwaar Ik zeg je: je hebt een koninkrijk verdiend.'* Hij rust nu op een plaats heel dicht bij de Eeuwige, die hij met zijn wijze van leven dik verdiende.

Dat wij in het voetspoor van Paul, elke dag weer, mogen beseffen, dat ons leven in het teken dient te staan van dienstbaarheid en eenvoudig geluk.

Van deze voorbeeldige mens nemen wij, als familie en medebroeders, in groot respect en dank afscheid.

Paul, we zullen je, in onze kring van medebroeders, heel erg missen.

Wim Swüste FIC.